

Anne Baba Mektubu

– sturhan · 10 Mayıs 2020

ANNE / BABA MEKTUBU

(Görölmüştür.) Ah! Benim can oğlum! Candan öte oğlum. Az önce aldım yazdığın mektubu. Kokun zarfın içinde dururken, öptüm, kokladım, doyamadım, bir daha öptüm. Doyamadım bir daha... Doyulur mu oğlum o güzel kokuna?

Hatırlarım hâlâ, bir bahar sabahı hastane odasında, kucağıma ilk verdiklerinde enfes kokunu, gözlerimin içine derin bakışını, evde ağlarken bile bana cilve yapışını. İlk adım attığında yüzüme bakıp gülüşünü, "Anne" demeyi öğrenirken sevgi dolu uğraşını. 3 – 5 yaşlarında eteğimin dibinde bana masumca şımarmanı, okula başlarken elimi sıkı sıkı tutuşunu, "aman beni bırakma" demeni ve sonra okul kapısından çıkıp bana koşmanı hâlâ hatırlıyorum. Arkadaşlarına beni tanıtırırken "işte bu benim ANNEM" demeni, yemekten sonra eline sağlık canım deyip yanağımdan öpmeni daha dün gibi. En zoru, en zoru ne idi biliyor musun oğlum? Askere giderken el sallayışın.

Sen el salladın gittin, beni öyle kalabalıklar içinde yapayalnız bıraktın ya. Gözlerimdeki damlalar yüreğime aktı, sen görme diye saklamaya çalıştım ya. Sen otobüsün önüne geçip bana bakarak. "Vatan için gidiyorum senin için döneceğim" dedin ya... İşte oğlum o an seni bin kat daha sevdim.

Diktim başımı güç aldım. İşte bu benim oğlum, kuzum, yavrum, can parçam büyüdü. Ben onu korurken şimdi o bizi korumaya gidiyor dedim. Ben de katıldım uğurlayanlar arasına otobüsün arkasından bakarken bir başka heybetli göründün bana. "Aslan parçaları gidiyor" dedim. Elimi kaldırıp salladım, sonra iki elimi açıp yalvardım. "Rabb'im" dedim! "Ayırdığın gibi kavuştur, gönderdiğim gibi geri getir" daha neler söyledim neler, nasıl yalvardım hatırlamıyorum.

Sonra hep bekledim, telefonum çalsın diye, evden bile çıkmadım postacı gelirse bulsun diye. Gözlerim her köşede seni aradı. Bir çocuk anne dese, dönüp ben bakıyordum. Gece tıkırtı olsa Oğlum diye kalkıyordum. Sofrayı kurarken hep üç tabak koyuyordum. Kendim, baban ve belki gelirsin diye senin için.

Karavanayı düşünüyordum, onlar da benim gibi yaparlar mıydı senin yemeğini? Öperek uyandırırılar mıydı sabahları? Terleyince sırtına havlu koyup hastalanınca beklerler miydi sabaha kadar?

Aman saçmalıyorum galiba orası asker ocağı, ana kucağı değil ki. Ama ne yaparsın anne yüreği işte. Bildiğimden değil hasretimden konuşuyorum.

Ben seni yetiştirdim, erkek ol, hainden korkma diye gönderdim. Hasreti bil, vatana sahip ol diye gönderdim. Biz rahat uyuyalım sen nöbet tut diye gönderdim.

Buraları düşünme, aklına bile getirme, ne olur diye sorma. Biz iyiyiz yavrum sen görevine bak.

Ben şiirden anlamam edebiyat bilmem ki. Ama sen anneni bilirsin baş harflerine bakarsan beni daha iyi anlarsın.

OĞLUM BENİM

O đlum benim! Sevgine isim veremediğim.

G özümden bile esirgediğim,

L af ile değil, can ile sevdiğim,
U zaklarda bile olsa kalbimde beslediğim,
M emleket için askere gönderdiğim.
B akıyorum her zaman yaşlı gözlerle resmine,
E riyorum buz gibi, anlatıyorum herkese,
N e zaman bitiyor? Sayıyorum teskere,
İ nliyorum, ağlıyorum dinletemiyorum nefsime,
M erak ettirme haber yolla, buluşuruz kısmetse.

Biliyorum bir gün bu hasret bitecek.

Kapıyı açtığımda sen geleceksin.

Ansızın karşında beni görünce,

Bırakıp çantayı el öpeceksin.

Sayılmayı zor aylara inat,

Geçmek bilmeyen yıllara inat,

Artık gitti, gelmez diyenlere inat.

Geldim buradayım diye haykıracaksın.

Hayatımız yeniden beraber başlayacak.

Geçmişle gelecek bizim olacak.

Artık hasreti, hayatı öğrendin yavrum.

Haydi, iş bul, evlen, gün senin oğlum.

Satırlarımı burada bitirmek zorundayım. Anne yüreği hasret kalemiyle daha fazla yazamıyor. Baban da birkaç satır ile hal hatır sormak istiyor. Baki Huda'ya emanet ol...

ANNEN

Oğlum, aslanım, yiğidim, delikanlım! Nasılsın?

Dur! Cevap verme biliyorum iyisindir. Tanırım bilirim seni, zorluğa boyun eğmezsin, sıkıntını içine atar her görevi hakkıyla yaparsın.

Annen anlattı halimizi. Ben fazla konuşamam biliyorsun.

Sen gidince fark ettim oğlum, sana ne kadar dayanıp, hayatımı sana bağladığımı. Sağ kolummuşsun, tek gözümü müşün, düşünen aklımmışsın meğer.

Akşam eve gelince ev çok sessiz be oğlum. Odandan ses gelmiyor, telefonların çalmıyor, masada kimse "merhaba baba bu gün nasıl geçti günün" diye sormuyor. Yatınca "iyi geceler" demiyor, seccaden bile sanki "hani nerede?" diye soruyor.

Olsun be oğlum. Ben de geçtim yıllar önce bu yollardan. Bitmez derken, gün sayarken şimdi bak bitmiş, evlenmişim, oğlum olmuş ve ona mektup yazıyorum.

Geçen gün işten dönerken, arkadaşın Ali'yi gördüm.

Seni sordu, "haber var mı?" dedi. Boğazım düğümlendi adını söyleyemeden sadece "iyi, görüşüyoruz" diyebildim. Hasretimi anladı gözlerimin içine baktı ve "Merak etme amca o da gelecek yine sana baba

diyecek” dedi. Sonra gururla “5 ay sonra da ben gideceğim” dedi. Anladım ki bu ülke sahipsiz değil. Daha fazla yazdırma babana, erkekler ağlamaz derler ya yok be oğlum, onlar ya baba değil, ya da hasret nedir bilmiyorlar.

Selamlarıma dua eklerim. En kısa sürede mektubunu beklerim.

BABAN

Sadettin TURHAN